

PINAR

Kültür – Sanat - Edebiyat

Sena TİFTİKÇİ YILLAR SONRA

Anne baba ve iki çocuğu düğünden dönüyorlardı. Arabadan indiler ve asansöre bindiler. Üçüncü kattaki evlerine çıktılar. Asansörün kapısını açtıklarında bir de ne görsünler. Tam dört yıldır hasret kaldıkları iki kardeşin yani Nehir ile Irmak'ın ablası Deniz'i karşılarında görüyorlardı. Bu durumda gözleri kocaman açılan ikizler koşarak ablalarına sarıldılar. Anneyle baba da bu şaşkınlığı üzerlerinden atamamışlardı. Hemen Deniz'le birlikte içeri girdiler. Bu manzarayla karşılaşan aile çok mutluydu. Deniz kardeşlerine sürpriz yapmıştı. Kimsenin haberi yoktu geleceğinden.

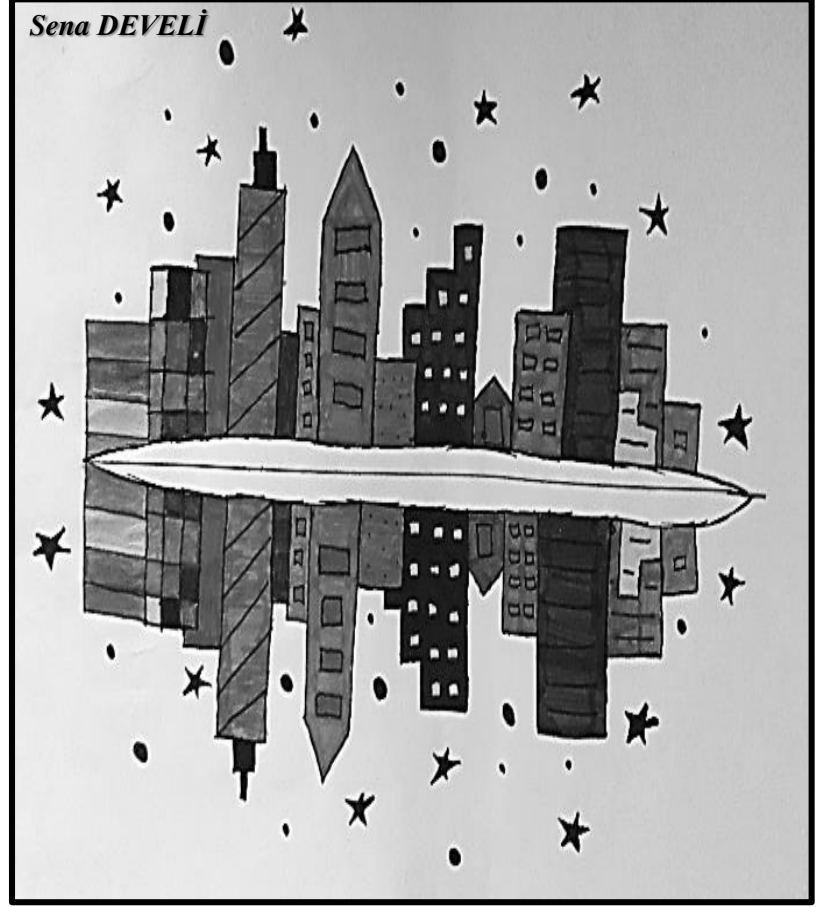
Deniz yıllardır Fransa'da eğitim görüyordu. Ne o gelip ailesini görebiliyordu ne de ailesi onun yanına gidebiliyordu. Çünkü ailenin durumu hiç de müsait değildi, Deniz de hiç gelme fırsatı bulamamıştı. Sadece telefonla görüşüyorlardı.

Deniz bu zaman zarfında çok değişmişti. Önceden kilolu, bakımsız bir kız olan Deniz şimdi zayıf ve bakımlı bir kıza dönüşmüştü. Fransa'da eğitim gördüğü okul çok disiplinli bir okuldu. Oraya yakışmak için kendini değiştirmesi gerektiği fikrindeydi. Daha sonra birlikte salona geçtiler. İkizler ablalarını çok özlemişlerdi. Ablalarına sınıksız sarılıyorlardı. Bunu gören anneyle baba gözyaşlarını tutamadı.

Deniz kardeşleri için getirdiği hediyeleri çıkarttı ve onlara verdi. Bu hediyeler ikizlerin almak istediği masal kitaplarıydı. Ablalarından onlara masal anlatmasını istediler. Hemen odalarına geçip hazırlandılar. Deniz masalı anlatmaya başlar başlamaz ikizler uykuya daldı.

Deniz salona annesi ile babasının yanına geçti. Uzunca bir sohbetin ardından yorulduğunu fark eden Deniz uyumaya karar verdi. Odasına geçtiğinde hiçbir şeyin bozulmadığını ve aynı şekilde dört yıl boyunca onu beklediğini fark etti. Duygulandı ve biraz odasıyla vakit geçirdi. Sonra yatağına geçti ve uykuya daldı. Rüyasında bir adam onu takip ediyordu. Deniz nereye gitse peşinden geliyordu. Arkasına dönüp onun kim olduğunu anlamaya çalışan Deniz bir türlü yüzünü göremiyordu. Deniz iyice korkmaya başlamış ve bu korku onu daha da hızlı koşmasına neden oluyordu. İyice yorulmuştu Deniz. Biraz daha koşuktan sonra iki tane yolun olduğunu fark etti. Hangisinden gideceğine hızlı karar vermesi gerekiyordu. Sonunda karar verdi ve oradan koşmaya başladı. Karşısına çıkan odun parçasına takılarak yere düştü. Bacağı çok kanıyordu. Bir o kadar acı çekiyordu. Arkasına baktığında koşarak gelen adamın babası olduğunu fark etti.

Sena DEVELİ

Babası neden Deniz'i kovalıyordu ki? Bir şey verecekti galiba. Babası yanına geldi ve elinde sınıksız tuttuğu şeyi yani bir kolyeyi Deniz'e uzattı. O kolye de neydi? Babası onu neden vermişti Deniz'e? Babasının bir hediyesiydi galiba. Babası Deniz'e hasta olduğunu ve yakında öleceğini söyledi. Deniz o an kendini kaybetti resmen. Babasının söylediklerine bir anlam veremeyen Deniz şoku üzerinden atlatamadı. Bir anda çılgın atarak uyandı. Gördükleri şükürler olsun ki rüya idi. Deniz'in çılgın attığını duyan anne koşarak odaya girdi. Rüyasını anlattı ve babasının hastalığının olup olmadığını sordu. Babası gerçekten hastaydı ama tehlikeli bir hastalık değildi. Bu hastalık Deniz'in resmen rüyasına girmişti. Deniz annesinden rica ederek bugün babasıyla uyumak istediğini söyledi. Annesi de buna izin verdi. Deniz babasının kucağında uykusuna kaldığı yerden devam etti.

Saliha ÇELİK NEŞEYLE DANS ETMELİ

Benim dünyam
Havası sevgi kokmalı,
Anne şefkati
Her köşesine yayılmalı.

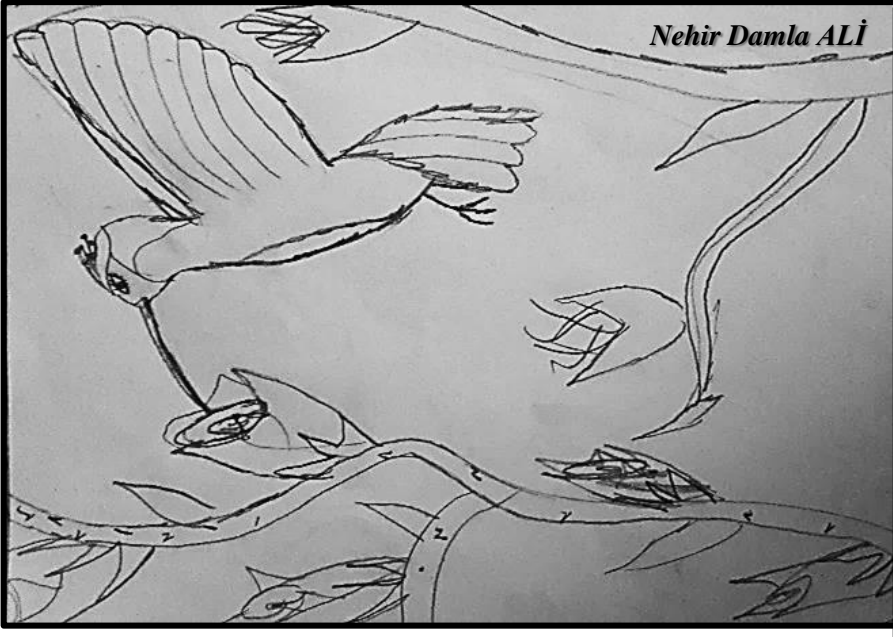
Benim dünyam
Neşeye dans etmeli,
Kötülük düşmanlık
Dünyamı terk etmeli.

Benim dünyam
Kardeşlikle dönmeli,
Bütün günler
Aynı şarkıyı söylemeli.

Rukiye Kübra ÖZTÜRK DUŞ GIBI

Rüzgar gibiyim,
Savruluyorum her defasında.
Bir bulut gibiyim,
Gözleri kamaşmış, buğulu...

Bir rüya gibiyim,
Uyanınca düşlerime gizlenirim.
Bir yağmur gibiyim,
Rüzgarla savrulan bir yağmur...

Mikail ELVERDİ HAYAT BOYLE DİR İŞTE

Doğduğumdan beri böyleyim, ağızımdan kelimeler çıkmıyor. Birileri ile asla anlaşamıyorum, kendimi bir türlü anlatamıyorum. Ailemin maddi durumu yüzünden hiçbir tedavi olamadım. Çocukluk döneminde farkında olmadığım için pek rahatsız etmiyordu. Gençlik döneminde ise çok dışlandım. Hiç arkadaşım olmadı. Tek arkadaşım annemdi.

Okuyup doktor olmak istedim; ama olamadım çünkü çalışmak zorundaydım. Çalışıp eve para getirmem gerekiyordu.

Sonraları karşıma Esra çıktı. Onunla konuşabiliyordum. O benim hareketlerimden ne demek istediğimi anlıyordu. İki sene sonra evlendik ve bir evladımız oldu. Erkekte adını Hasan koyduk. Artık benim yaşama sebebim onlardı. On sene geçmişti. Hasan beşinci sınıfa gidiyordu. Onu her gün okula eşimle beraber bırakırdım.

Yine bir gün Hasan'ı okula bıraktık, ben oradan işe geçtim. O gün o kadar soğuktu ki dişlerim çatırdıyor ellerim titriyordu. Telefon çaldı, hemen açtım. Sakin tavırlı bir bayan "Eşiniz trafik kazası sonrası hayatını kaybetti, başınız sağ olsun!" dedi. İnanamıyordum, Bu olacak bir şey değildi. Hemen verdikleri adresteki hastaneye koştum, Esra'nın o yataktaki bedenini görünceye dek inanamıyordum öldüğüne.

Esra öldüğünden beri Hasan'a "Annemi melekler götürdü." diyorum. O da her seferinde "Neden?" diyor. İşte o an cevabını veremediğimden boğazım düğümleniyor.

Eşimin vefatından sonra kendimi saldığımdan beni işten attılar. Çaresiz kalmıştım ne yapacağımı bilmiyordum. Kağıt toplayıcılığına başladım. Kendimi çocuğuma adamıştım Esra'nın ölümünden sonra. Artık onunla konuşabiliyordum sadece. Elimden geldiğince yardım ediyordum insanlara ama onlar beni sürekli hor görüp aşağılıyorlardı.

Bir gün kağıt toplamaya bir sokağa girdim. Orada yerde bıçaklanmış bir şekilde hareketsiz yatan bir genç gördüm. Yardıma koştum hemen. Yanında bir bıçak vardı. İstem dışı bıçağı elime aldım. O anda polisler olay yerine geldi ve beni bıçakla yakaladılar. Derdimi anlatamıyordum. Beni suçlu zannederek nezarethaneye attılar. Allah'a dua etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Suçsuz olduğumu bir Allah, bir ben, bir de ameliyat masasındaki yaralı genç biliyordu. Hasan'ım ne yapıyordu acaba. Çaresiz bir şekilde bekliyordum. Ertesi sabah beni çıkardılar. Yaralı genç olan biten her şeyi anlatmıştı.

Eve doğru tüm hızımla koşmaya başladım. Kafamda sadece evladım vardı. Bensiz yalnız başına ne yapmıştı yavrucak. Eve geldiğimde onu bulamadım. Hasan yoktu. Merdivenlere oturup ağlamaya başladım. Nereye gitmiş olabilirdi. O anda elimde bir sıcaklık hissettim. Gelen Hasan'ın sınıf arkadaşısıydı. Elimden tutarak beni evine götürdü. Hasan bahçede top oynuyordu. Ailesi yokluğunda evladına sahip çıkmıştı. Sarıldım, kokladım, kavuşmuştum yaşam sebebime. Birbirimizi ne kadar çok sevdiğimizi bir kez daha anlamıştık.

Begüm KAYA HER ŞEYİM

İşte benim annem,
Yemeyip yediren,
Üstümü giydiren,
Canını bile vermek isteyen...

Duygularımı anlayan,
Benimle gülüp, benimle ağlayan,
İşte benim annem
Benimle gururlanan...

Küçük minik anılar,
Kalp kıran yaşlar,
Acı veren bir iki şey,
Ama annem halleder.

İbrahim DEVELİ O SENSİN

Sen oldun ana baba,
Yurdun dört bir yanında,
Başarı öykülerimin,
Her daim yanında.

Okumayı öğrettin bana,
Bir iki derken oldu yıllar,
Kışım da yazım da,
Senin imzan var altında.

Sen ettin beni adam,
Tarihler yazacağım her an,
Açılır kapılar yarına,
Sayende koşuyorum dört nala...

Derya DEMİR SELALAR OKUNUYOR

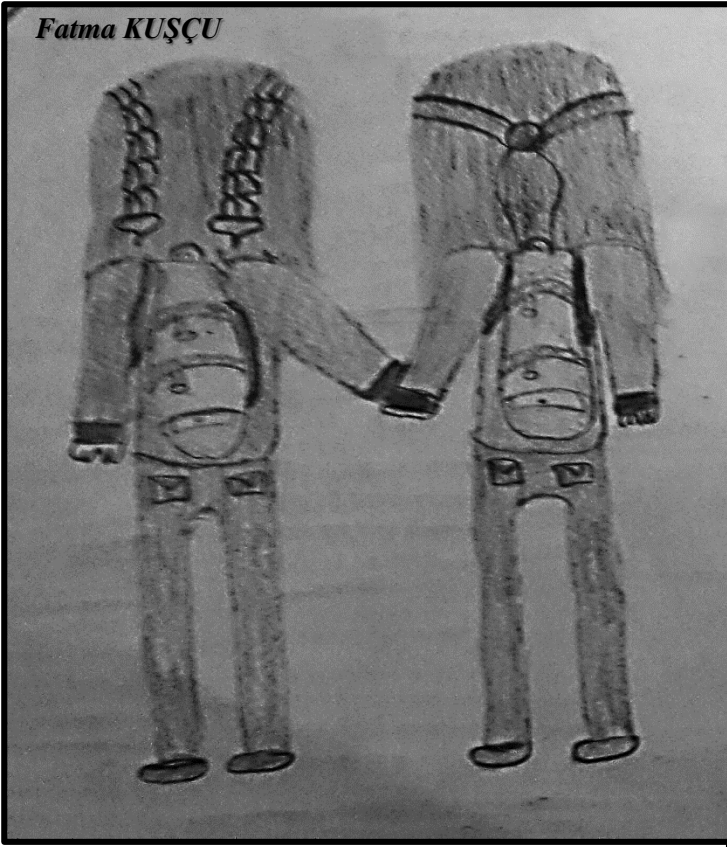
Darbe nedir baba?

Bu sesler, bu çılgınlıklar...

Selalar okunuyor. Asker mi bu ağabeyler? Korkuyorum, nereye gidiyorsun baba? Annemle helalleşip saçlarımı okşayıp çıktığın gece, uçakların camlarımızı, silahların yüreğimizi titrettiği gece, sadece havanın değil; hayatların da karardığı gece, vatan sahipsiz kalmasın diye adımın yetim kaldığı gece... İşte o gece ben çok büyüdüm baba, paletlerin altında kaldı çocukluğum. Küçük yüreğime kocaman bir kor düştü ama vatan düşmedi baba. Senin alınından akan terlere ve rüzgara karışan göz yaşlarına baktığım gece yekpare bir ruh bıraktım semaya. Satılmış vicdanların kendi halkını boğduğu geceyi hiç unutamıyorum.

Baba, "Şehit ne demek?" diye sormuştum sana. Özlemlerle anlatmıştın bana. Bir insan Rabbinin yanına Allah uğruna savaşırken düşerse toprağa kefensiz gömerler onu. Ve bana şehitlerin ölmediğini söylemiştin. Ben sana yetimin ne olduğunu soramamıştım baba. Sorsaydım kendimi bulur muydum anlattıklarından, bilemiyorum. Bildiğim tek şey, şimdi sen benim şehidimsin, ben de senin yetimin...

Fatma KUŞÇU

Pınar TİFTİKÇİ ELİNE SU DÖKEMEZ KİMSE

Öncelikle buralar hiç hayal eğitim gibi değil. Birkaç gün gezdim sıkıldım. Ama en çok da senin yemeklerini özledim. Burada iki üç tane Türk lokantası var. Onlar da senin kadar güzel yapamıyor yemekleri. Senin eline su dökemezler anlayacağım.

Bir de Türkiye'nin havasını çok özledim. Burada bulutlar hep karamsar, kuşlar hiç ötmüyor, kediler özgürce gezemiyor. Her şeyin bir sahibi var. Evet, her şey çok düzenli, temiz; ama bu hiç bir şey ifade etmiyor, yanımda sen olmayınca.

Okulum burada olmasa katlanılacak yer değil doğrusu. Hep sizi özliyorum. Sürekli konuşuyoruz; ama canlı canlı görmek gibi olmuyormuş. Burada hem sizin kıymetinizi hem de güzel ülkemizin değerini anlamış oldum. Okulumun biteceği günü ipe çekiyorum. Buralarda kendimi yaşam alanından çekip alınmış gariban bir kuş gibi hissediyorum.

Sizleri çok seviyorum canlarım. Selam ve dua ile...

Naz NEGİZ KUCAK KUCAK SEVGİ

Benim güzel öğretmenim...
Seni nasıl da severim.
O minnoş ellerinden öper,
Hediyelerini veririm.

Kucak kucak sevgi ile,
Benim güzel öğretmenim...
Parıldayan gözlerin ile,
Ders anlatmanı severim.

Öğretmenler günün kutlu olsun!
Benim güzel öğretmenim...
Ayrılma sakın bizden,
Benim güzel öğretmenim...

Gidersen dayanamam,
Öğretmenler gününün kutlayamam,
Sevgi ile seni anamam,
Benim güzel öğretmenim...

Esra DEMİR AYNISI OLACAK

Acı, merhamet et
Şuncacık hayvanlara.
Ağaçları kesme,
Yok etme yuvalarını.

Kuşları, sürüngenleri
Öldürme, acı!
Acımazsan, devam edersen
Ateşlerde yanarsın.

Sevgi diye bir şey,
Yok mu kalbinizde?
Bir gün gelecek başına,
O zaman aynısı olacak sana.

Şahsanem NEGİZ ADI GİBİ MELEKTİ

Tüm ailecek göl kenarına pikniğe gitmiştik. Mangal yaktık keyifli bir şekilde oturuyorduk. Fakat o da ne? Beş yaşındaki Efe kayıptı!

Herkes Efe'yi aramaya başlamıştı. Meğer Efe onların yanındaki ağacın altında uyuyakalmıştı. Ve Efe'yi kimse fark etmemişti. Efe'nin annesi Songül Hanım Efe'yi bulamayınca hemen polisi aradı. Polislerin de ağacın altına bakmak hiç akıllarına gelmemişti. Aradan tam bir gün geçti ve Efe ne annesini ne de babasını yanında göremiyordu. Efe büyük bir ağacın altında olduğunu fark etti ve kendisine birden şöyle dedi:

-Aaa benim ne işim var bu ağacın altında? Annem ve babam nerede peki?

Efe'nin cebinde babasının dün sabahtan verdiği parası vardı. Yoldan geçen bir kadına rastladı. Efe kadının yanına gidip korkarak şöyle dedi:

-Şey bakar mısınız, sizden bir şey isteyebilir miyim?

Kadın Efe'ye doğru eğilerek şefkatle:

-Elbette ,söyle bakalım ne istiyorsun?

-Telefonunuzu iki dakikalığına kullanabilir miyim? Parası neyse verebilirim, dedi.

Kadın küçük bir kahkaha attı ve:

-Sen ne kadar da iyi niyetlisin öyle. Elbette kullanabilirsin ama bir şartım var.

Efe biraz tedirgin olarak sordu:

-Şartınız nedir? Bütün paramı istiyorsanız buyurun. Sadece iki dakikalığına annemi aramama izin verin lütfen.

Kadın şakacıktan sinirli bir hareketle:

-Aaaa ne diyorsun sen benim şartım para değil. Sadece sana yardım etmeme izin ver diyecektim. Şimdi koy bakayım o paramı cebine ve önce bana adını söyle bakalım.

Efe biraz şaşkın biraz da mutlu bir şekilde:

-Benim adım Efe. Dün şu parka ailemle pikniğe gelmiştik ama şimdi onları bulamıyorum.

-Haa, anladım sen o kayıp Efe'sin. Dün ailenler seni çok aradılar ama bulamayınca gitmek zorunda kaldılar. Bir kadın fenalaştı. Herhalde annendi. Hadi aryalalım annenleri de daha çok meraklanmasınlar. Numaralarını biliyor musun?

Efe heyecanla kafasını salladı:

-Evet biliyorum.

Efe'nin annesini aramasının üzerinden yarım saat geçmişti ve hala gelen giden yoktu. Efe yanındaki kadına bir süre tek başına bekleyeceğini söylese de onu yalnız bırakmadı. Tam kadın tekrar Efe'nin annesini arayacaktı ki bir araba önlerinde durdu. Efe önce tanıyamadı. Sonra kadının boynuna atlayarak annesini geldiğini ve artık onun gidebileceğini söyledi. Kadın Efe'yi öpüp kafa salladı. Efe arabaya tam bineceksen:

-Şey sizin adınız neydi acaba?

dedi.

-Melek benim adım Efeciğim.

-Teşekkür ederim Melek Abla!

Ayşegül TİFTİKÇİ TATİLLE GELEN

Tatil hazırlıklarını tamamlamıştık. Ailece yola koyulduk, babam arabayı sakın kullanıyordu. Saray yokuşunu inerken iki arabanın arasından küçük bir kız çocuğu yola fırlamasını mı! Bizim arkamızda bir araba daha vardı, küçük kızı görmemişti. Babam o kızı görür görmez hemen frene basarak arabayı kenara doğru yanaştırdı. Arkamızdaki araba biraz hızlıydı ama o da frene basarak bir hayli yavaşlamıştı. Fakat bu yavaşlama kızı çarpmasına engel olmadı. Kızcağızın o minicik bedeni çarpmanın etkisiyle havalandı ve yere sertçe çarptı. Hemen arabadan inip koştuk, küçük kız bir hayli sürüklenmişti.

Annesi hemen kızının yanına koştu ve kızını o halde görünce ağlamaya başladı. Babam ambulansı aradı, annem ise kadınla ilgilenip teselli ediyordu. Ambulans geldi ve küçük kızı hastaneye götürdüler biz de hemen peşinden gittik.

Küçük kızı yoğun bakıma aldılar. Annem de küçük kızın annesiyle konuşmaya başladı.

-Kızımızın adı nedir?

-Beren

-Nasıl oldu kaza?

-Kızımın alışverişe çıkmıştık. "Birazdan karşıya geçeceğiz, sakın elimi bırakma." dememe rağmen aniden elimden kayıverdi ve bu talihsiz kaza başımıza geldi.

Kadıncağzın içini çeke çeke ağlamaya başladı.

-Lütfen ağlamayın, Allah onu korur, inşallah tez zamanda iyileşir

Sonra kızın babasını aradılar, o da işe gitmişti olayı duyunca hemen geldi ve karısına sordu:

-Ne oldu yavrumuza, iyi mi?

Annesi kendini tutamayıp ağlamaya başladı. Babam minik kızın babasına her şeyi anlattı. Babası ellerini başının üzerine koydu ve yere çöktü, o da ağlıyordu ama belli etmemeye çalışıyordu. Biraz sakinleşince karısına, "Allah onu korur, o daha çok küçük" diyerek teselli etti.

Bir süre sonra doktor dışarı çıktı ve haberi verdi.

-Kızcağızın kafasında çatlaklar ve kolunda kırıklar var; ama ameliyat çok iyi geçti. Şimdi odaya çıkartıp uyumasını bekliyoruz. Uyanınca kafasını sarıp kolunu alçıya alacağız. Kızınız çok kismetliymiş. Eğer beş dakika daha geç kalsaydınız beyin kanaması sonucu hayatını kaybedebilirdi. Allah sizin kızınızı korudu. Geçmiş olsun!

Bu sözler kızın annesiyle babasının içine su serpmişti. Minik kız odaya çıkartıldı ve yaklaşık bir saat sonra uyandı, bilinci kapalı değildi, sorduklarında her şeye cevap veriyordu.

Minik kız bir gün hastanede kaldıktan sonra taburcu oldu. Bizim tatil de başlamadan bitmişti; ama olsun en önemlisi kızcağızın sağlıklıydı. Bir ay sonra Beren iyileşmişti tatile de onlarla birlikte gittik artık çok iyi bir aile dostumuz olmuştu.

Sude ACI GÖZLERİNDEKİ O IŞIK

Sen benim için
Dünyadan değerlisin...
Gözlerindeki o ışık
Güneşten bile parlak...

O bizi yürekten seven kalbin
Bulutlardan da pak
Sen olmasaydın
Kim bilir ne yapardım anneciğim!

Ninni okudun avuttun,
Acılarımı dindirdin,
Her zaman yanıdaydım,
Teşekkür ederim anneciğim!

Zeynep KAYNAMAZOĞLU

Nasibe AKDEMİR YANLIŞLIK VAR BİR YERDE

Merhaba, benim adım Şili. On beş senedir bu evin soğutma işinden sorumluyum. Evet, ben bir buzdolabıyım. Ali ile birlikte mutlu bir yaşantımız var. Neredeyse tüm sırların ortağım. Her derdini benimle paylaşır. Şimdiye kadar kalbimi hiç kırmadı. Dünya tatlısı birisidir.

O gece geç saatlerde yorgun bir şekilde eve geldi. Her zamanki gibi ilk iş olarak yanıma geldi ve kulpumu tutarak içerde neler olduğuna bakmak istedi. O anda canım çok yandı, çünkü kulpum kırılmıştı. Bunu gören Ali çok üzüldü. Benim canımı yakmak en son isteyeceği şeydi.

Ertesi sabah elinde buzdolabı resimlerinin olduğu bir kitapçık gördüm. Aceleyle dışarı çıktı. Yoksa korktuğum şey başıma mı gelecekti. On beş senelik birlikteliğimiz son mu bulacaktı. Moralim çok bozulmuştu. Evi terk etme kararı almıştım. İstenmediğim yerde bir dakika bile duramazdım. Hemen kendimi prizden çektim ve yollara düştüm.

Nereye gideceğimi bilmiyordum. Ağlamaklı bir halde sokaklarda dolaşıyordum. Bir ara yeni buzdolaplarının olduğu bir mağazanın önünden geçtim. İçerideki buzdolapları benimle dalga geçercesine kahkahalar attılar. Koşarak uzaklaştım oradan. Yolda giderken bir kamyonetin arkasında tıpkı benim gibi eski bir buzdolabı gördüm. Üzüntüm katlanarak artmıştı.

Sonunda kendimi eski eşyaların olduğu bir hurdalıkta buldum. Artık benim yerim burasıydı. Ali beni istemiyordu. İsteseydi yeni buzdolabı almaya gider miydi hiç? Hüzünlü bir şekilde bir salıncakta eski güzel günlerimi düşünürken "Şili" diye bir ses beni kendime getirdi. Arkamı döndüğümde Ali'yi görmüştüm. Sabahtan beri aramadığı yer kalmadığını söyledi. Çok endişelenmişti. Bense hala çok kırgındım. Neden evi terk ettiğimi sorunca, olanları anlattım. Ali kahkahalarla gülmeye başladı. Bense sinirli bir şekilde gülecek bir durum olmadığını söyledim. Ali bir yanlış anlaşılma olduğunu anlattı. Aslında bana yeni bir kulp almaya gitmiş. Gerçeği öğrenince mutluluktan iki damla yaş gözlerimden yanaklarıma süzüldü. Kaybetmeden bir şeylerin değeri anlaşılmıyormuş. Hasretle birbirimize sarıldık ve evimizin yolunu tuttuk.

İMTİYAZ SAHİBİ

Murat YUMUŞ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Hakan İLDEŞ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Emrah ÜNAL

GÖRSEL DANIŞMAN

Dilek Toprak BİÇİCİ

YAYIN KURULU

Aysel ARICA

Şuheyra PATİR

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK DUMLUPINAR İLKÖĞRETİM KURUMLARI

Dumlupınar Mahallesi 0 312 822 53 57